

FRIENDSHIP SEASON

- it never gets old -

www.filarmonica-oltenia.ro
<https://www.facebook.com/filarmonicaolteniaraiova>

VINERI, 26 MAI 2017, ORA 19:00

Concert simfonic susținut de
**ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII "OLTENIA"**

DIRIJOR
MATEI CORVIN
AFRICA DE SUD

SOLIST
MIHAI UNGUREANU
pian

În program:

Richard Wagner: "Idila lui Siegfried"

Dinu Lipatti (100 de ani de la nașterea compozitorului):

Trei dansuri simfonice pentru pian și orchestră (primă audiție)

Antonín Dvořák: Simfonia nr. 7 în Re minor, op. 70

Dirijorul MATEI CORVIN

Născut în România, în anul 1953, și fiind elev eminent al *Liceului de Muzică "Dinu Lipatti"* din București, la clasa de flaut a profesorului Virgil Frâncu, Matei Corvin a desfășurat o bogată activitate muzicală, începând să înregistreze pentru *Radio-Televiziunea Română* încă din perioada studiilor liceale.

După absolvirea liceului a fost admis în cadrul *Conservatorului "Ciprian Porumbescu"* din București, unde și-a continuat pregătirea muzicală tot cu distinsul profesor Virgil Frâncu. În acel timp a susținut numeroase recitaluri, atât la *Conservator*, cât și la *Sala Radio* și la *Ateneul Român*, remarcându-se ca solist în compania *Orchestrai simfonice "Camerata"* a *Conservatorului*, participând la *Festivalurile Internaționale de la Bayreuth, Praga, Paris și Barcelona*. În anul 1976 a obținut *Premiul I* la *Concursul Național de Muzică românească*.

După finalizarea studiilor universitare (promoția 1976), ca urmare a susținerii unui concurs a devenit membru al partidei de flaut din cadrul *Orchestrai simfonice a Filarmonicii "George Enescu"* din București, unde a activat timp de șapte ani, cântând cu dirijori renumiți, precum Sergiu Celibidache și Kurt Masur. De asemenea, Matei Corvin a susținut o impresionantă activitate concertistică, apărând pe scena *Sălii Mici a Palatului* și la *Ateneul Român*, în compania *Orchestrai simfonice ale Filarmonicilor* din Cluj-Napoca, Sibiu, Timișoara, Brașov, Bacău, Ploiești și Craiova. În paralel cu activitatea concertistică și didactică, a fost colaborator permanent al emisiunilor muzicale ale *Radio-Televiziunii Române*.

După plecarea sa din România, în anul 1983, Matei Corvin a desfășurat o prestigioasă activitate pedagogică, fiind profesor de flaut în Franța și Germania, susținând, totodată, recitaluri la Paris, Marseille, Cannes, Saint-Tropez, Hamburg și Köln. În această perioadă, s-a perfecționat în domeniul dirijatului cu Erich Kluge, remarcându-se în dubla ipostază de solist și dirijor al *Orchestrai de Cameră* din Köln.

În anul 1985, după susținerea altui concurs a ocupat postul de solist instrumentist (partida de flaut) la *Orchestra Simfonică* din Cape Town (Africa de Sud), unde a cântat pentru o perioadă de treisprezece ani. Simultan cu activitatea muzicală în cadrul *Orchestrai Simfonice* din Cape Town, a susținut numeroase recitaluri în mai multe orașe din Africa de Sud, înregistrând pentru *Radio-Televiziunea Sud-Africană* și evoluând ca solist în compania *Orchestrai Simfonice ale Filarmonicilor* din Cape Town, Bloemfontein,

Cape Chamber Orchestra și *Cape Philharmonique*, interpretând toate concertele importante din repertoriul flautului. Simultan cu activitatea din orchestră și cariera solistică, Matei Corvin a coordonat mai multe cursuri la *Conservatorul* din Cape Town și a fost invitat în nenumărate ocazii să facă parte din jurii locale și naționale. În anul 1999 i-a fost editat primul CD, „*En Bateau*”, acesta înregistrând un succes remarcabil.

După încetarea activității concertistice a orchestrei sud-africane (1997), Matei Corvin a fost numit profesor de flaut la *Conservatoarele* din Stellenbosch și Cape Town.

În anul 2001 i s-a decernat *Titlul de Doctor* în muzică (la *Universitatea* din Cape Town). De asemenea, Matei Corvin a fost numit director muzical și prim-dirijor al *Orchestrai „Sinfonia”* din Cape Town, director muzical al *Orchestrai Simfonice a Universității* din Stellenbosch.

În anul 2004, sub conducerea muzicianului Matei Corvin, *Orchestra Simfonică a Universității* din Stellenbosch a câștigat *Titlul de Cea mai bună orchestră simfonică*, ansamblul fiind selectat (dintr-un număr de 46 de orchestre profesionale concurente) să susțină concertul de gală al prestigiosului festival organizat la Tygerberg (Cape Town, Africa de Sud).

Pianistul MIHAI UNGUREANU

Solist concertist al *Filarmonicii „Oltenia”*, pianistul Mihai Ungureanu apare cu regularitate în viața muzicală a țării și în străinătate, atrăgându-și elogiile publicului și criticii de specialitate. La 16 ani a debutat cu „*Mi bemolul*” de Franz Liszt, pe scena *Filarmonicii* craiovene; în anul 1977 a absolvit cursurile *Liceului de Artă* din Bănie; ca student al *Academiei de Muzică* din capitală a beneficiat de îndrumările reputaților muzicieni Dan Grigore și Ioana Minei. Din anul 1981 începe să susțină o intensă activitate concertistică, colaborând cu toate orchestrele simfonice din țară, deosebita sa prezență scenică fiind apreciată și peste hotare.

În ipostazele de solist, interpret de muzică de cameră și acompaniator, Mihai Ungureanu a concertat în centre culturale renumite din Europa, America (în S. U. A., Canada și Brazilia a susținut o serie de recitaluri de mare succes) și spațiul asiatic (Japonia, Coreea de Sud, Republica Islamică Iran). Este laureatul mai multor competiții naționale și a fost distins cu *Premiul ATM (Premiul Criticii Muzicale/1986)*. De asemenea, participă frecvent în juriile unor importante concursuri internaționale. În calitate de director general (în perioadele 1990 - 2000 și 2003 - 2009) și de director

artistic (între 2000 - 2003 și 2012 - 2016) al *Filarmonicii „Oltenia”*, a întreprins și organizat numeroase turnee peste hotare (în Italia, Germania, Franța, Elveția, Spania, Gibraltar, Coreea de Sud).

Mihai Ungureanu s-a implicat și în realizarea unor valoroase înregistrări discografice la casa *Electrecord* - București, promovând atât repertoriul autohton, cât și pagini de referință din creația universală (G. Enescu - *Sonata a III-a în caracter popular românesc*, cu violonista Luminița Rogacev; J. Brahms - *Cvartet cu pian*, împreună cu ansamblul *Trio Consonanțe* - Craiova; Recital de violoncel Ioana Ostafi ș. a.). Totodată, a imprimat 2 CD-uri la Casa de discuri *Bella Musica* (Freiburg), ce cuprind: J. Haydn - *Două concerte pentru pian*, cu *Orchestra de cameră* din Alicante, dirijor Alfonso Saura; G. Gershwin - *Rhapsody in Blue*, *Concertul în Fa pentru pian*, în compania *Orchestrai Simfonice a Filarmonicii „Banatul”* din Timișoara, dirijor Camil Marinescu. În anul 2004 a înregistrat, în Germania, la Casa de discuri *Hasted-WDR 3*, un CD „*Portret Pascal Bentoiu*”, în colaborare cu violonista Jenny Abel, sub conducerea muzicală a maestrului Horia Andreescu.

Compozitorul RICHARD WAGNER

(1813 - 1883)

Lucrările pentru orchestră ale lui Richard Wagner pe care le auzim adeseori în programele concertelor simfonice sunt uverturile, fragmente din opere și drame muzicale. Maestrul de la Bayreuth a compus destul de puține opusuri de sine-stătătoare pentru orchestră, cu excepția „*Idilei lui Siegfried*”; ele aparțin perioadei timpurii a creației sale, iar dintre acestea cele mai cunoscute sunt *Uverturile* „*Polonia*”, „*Cristofor Columb*”, „*Faust*” și *Simfonia în Re major*.

Intitulată inițial „*Idila de la Triebchen*”, emoționanta creație definitivată sub numele de „*Siegfried-Idyll*” („*Idila lui Siegfried*”) a fost compusă în anul 1870 (pentru orchestră de mici dimensiuni). Ca semnificație, lucrarea a reprezentat splendidul cadou muzical oferit de Richard Wagner noii sale soții, Cosima Liszt, la împlinirea vârstei de 33 de ani.

„*Idila lui Siegfried*” a fost interpretată pentru prima oară la Triebchen, lângă Lucerna, și se pare că repetițiile premergătoare au avut loc în mare secret. De altfel, această primă audiție a lucrării a avut caracter pur privat, evenimentul producându-se în dimineața zilei de Crăciun, la fereastra Cosimei (un fel de serenadă „matinală”), în atmosfera intimă a locuinței unde

compozitorul trăia momente de înflăcărată pasiune și tandrețe alături de femeia iubită.

Profund impresionată de surpriza pe care i-o oferise într-un elan de efuziune sentimentală soțul ei, Cosima nota în jurnalul ei la 25 decembrie: “... de îndată ce m-am trezit, am distins un sunet firav, care a devenit din ce în ce mai intens; nu mi-a luat mult să realizez că nu visez, muzica era atât de frumoasă, și ce muzică!”

După cum sugerează titlul lucrării, conținutul ei ilustrează, totodată, dragostea compozitorului pentru fiul lui care tocmai se născuse și pe care îl botezase chiar Siegfried, după numele eroului legendar Sigurd/Siegfried (temut vânător de dragoni din mitologia nordică), devenit și personaj central în celebra saga *Völsunga* (sec. XIII).

În acest sens, lucrarea capătă valențele unui veritabil poem romantic închinat dragostei, exprimând, într-o manieră unică, infinita bucurie a compozitorului de a fi părtaș la bucuria paternității. Muzica preia material tematic din actele II și III ale operei “*Siegfried*”, a treia lucrare din monumentală tetralogie “*Der Ring des Nibelungen*” (“*Inelul Nibelungilor*”). Prin restrânsa “distribuție” a instrumentelor și atmosfera lirică, “*Idila*” diferă de celelalte opusuri orchestrale.

Compozitorul DINU LIPATTI (1917 - 1950)

Ca număr de lucrări, creația simfonică a lui Lipatti este restrânsă: *Suita “Șătrarii”* (1934), *Concertino în stil clasic* (1936), *Simfonia concertantă pentru două pianе* (1938), *Dansuri românești* (inițial, în 1943, pentru două pianе; în 1945, în versiunea pentru pian și orchestră). Această din urmă lucrare a fost dedicată dirijorului Ernest Ansermet, care a și prezentat-o în primă audiție absolută la Geneva, cu *Orchestra “Suisse Romande”*, la pian aflându-se compozitorul. Referindu-se la acest opus, muzicologul R.-Aloys Mooser nota: “*Dansurile românești atrag atenția prin prospețimea și caracterul expresiv al temelor populare pe care le folosesc, prim mișcarea asimetrică a ritmurilor lor capricioase și săltărețe, care nu se încadrează în niciun metru tradițional, prin savoarea înveșmântării armonice pe care compozitorul le-a dat-o. Căci el găsește în fiecare clipă relații neașteptate, apropieri seducătoare și ciocniri, care, fără a supăra de loc urechea, o mențin continuu trează prin noutatea și vigoarea lor judicios dozată. Tratat, cu mâna expertă pe care ne-o imaginăm, pianului i se încredințează aici un*

rol important, dar rezistă în mod lăudabil la tentația de a abuza de privilegiile lui”.

Lipatti apelează și în această lucrare, cum o făcuse anterior în *Suita simfonică “Șătrarii”*, la o orchestră mare (două flaute și flaut piccolo, două oboae și corn englez, două clarinete și clarinet piccolo, două fagoturi și contrafagot, patru corni, două trompete, trei tromboane și tubă, timpani, gran cassa, piatti, xilofon, tringlu, tamburo piccolo, cvintetul instrumentelor cu coarde și arcuș). După cum reiese din titlu, muzica lucrării păstrează în substraturile ei intime o ”apartenență” la folclorul românesc, configurând un discurs muzical modern (polimodalism, politonalism) și o țesătură densă ce pune în valoare atât pianul, cât și ansamblul.

Primul dans, *Vif*, este alert, construit pe baza unei teme de *geampara*, pe care o prelucrează în diverse ipostaze, încheind partea într-un *fortissimo* impunător.

Al doilea dans, *Andantino*, ne înfățișează o melodie pătrunsă de lirism (în partea mediană a dansului domină înveșmântarea polifonică)/

Al treilea dans, *Allegro vivace*, se bazează în principal pe un ”joc de doi”; muzica dobândește amplitudine sonoră, încheind lucrarea într-un *tutti* impresionant.

”*Lucrarea nu este o suită de denasuri, nici măcar un concert instrumental, ci mai degrabă un fel de rapsodie pentru pian și orchestră, cu trei mișcări distincte, mai ales în ceea ce privește tempo-ul fiecăreia dintre ele. La feld e important de spus este că (...) intervențiile pianului solist sunt destul de discrete, sporadice și (...) estompate de aparatul orchestral generos (...)*”. (Alexandru Mija, *Cronică, Radio România Muzical*, 20.11.2015)

Compozitorul ANTONÍN DVOŘAK (1841 - 1904)

Simfonia a VII-a în Re minor, op. 70 își datorează existența unor împrejurări deosebite. În anul 1884, *Societatea Filarmonică din Londra* i-a acordat lui Dvořák titlul de membru de onoare, rugându-l să compună o simfonie în cinstea evenimentului. Cunoscut și apreciat de publicul londonez atât ca autor, cât și ca dirijor, Dvořák a scris o lucrare specială, de un caracter sever și pasional, plină de dramatism. *Simfonia a VII-a*, ce apare ca un fenomen izolat în contextul creației sale, este expresia unei veritabile crize artistice prin care trecea compozitorul, oscilând între două atitudini contrare: de a rămâne fidel spiritului și caracterului național ceh sau de a deveni un

„simplu muzician ceh“ de faimă mondială. Prima audiție a lucrării este datată 22 aprilie 1885, Londra, ”*St. James*” *Hall*, compozitorul aflându-se la pupitrul dirijoral.

Prima parte (*Allegro maestoso*), sumbră, cu o desfășurare neliniștită, se bazează pe două idei melodice antagonice; tema principală trădează sentimentul atotprezent de apăsare, de durere, în timp ce tema secundă este intonată cu duioșie de flaut.

Partea a doua (*Poco adagio*) aduce afirmarea unei atmosfere liniștite, ca o biruință asupra încordării dramatice din prima mișcare. Din bogăția liniilor melodice se impun două idei tematice cu caractere expresive apropiate.

Partea a treia (*Vivace*) este un *scherzo* plin de umor, dominat de ritmica vioaie a temei principale. În secțiunea centrală (*Trio*), oboiul și fagotul exprimă, prin intermediul unei melodii pastorale, o stare sufletească de liniște.

Finalul (*Allegro*) reia problematica primei părți, alternând momentele dramatice cu cele lirice. Ideea principală, expusă de corni și violoncele, este însoțită de o serie de motive melodice ce gravitează în jurul ei, tema secundă aducând un contrast evident de conținut și expresie.